

РЕШЕНИЕ

№ 7448

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 05.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **8797** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с [чл. 87 от Закона за убежището и бежанците\(ЗУБ\)](#).

Образувано е по жалба на И. Д., гражданин на М., [дата на раждане] , с адрес за призоваване в [населено място], [улица], срещу Решение № 1232 от 08.08.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и т.4 вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата по делото се иска да бъде постановена отмяната на оспореното решение, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - нарушение на чл. 25 от ЗУБ вр. чл. 15 от Закона за закрила на детето, неправилна преценка на фактите и неизясненост на относимите такива, не е взета предвид актуална информация за страната му на произход.

Искането за отмяна се поддържа и в съдебното заседание по делото -жалбоподателят лично чрез преводач.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците не е взел участие в съдебното производство по делото.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата

Дирекция Социално подпомагане- редовно уведомена за съдебното производство по делото и възможността да встъпи в същото, не е взела участие.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото

доказателства, и извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл. 168 АПК и на непосочени в жалбата основания, приема за установено от фактическа страна следното:

Обжалваното решение е връчено на 23.08.2013 г., а жалбата е подадена чрез административния орган с рег.№ 30065/03.09.2013 г., поради което е в срок .

Съгласно установеното в хода на съдебното производство за самоличността на жалбоподателя И. Д., същият е лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], М., гражданин на М., етническа принадлежност-хауса, вероизповедание –мюсюлманин, неженен, непридружен от членове на семейството му.

Същият е непридружено непълнолетно лице съгласно чл. 4, ал.1 от Закона за лицата и семейството -има навършени 17, но ненавършени 18 години към датата на издаване на обжалваното по делото решение, съответно невършени 18 години по време на съдебното производство.

Видно от доказателствата по административната преписка, на жалбоподателя не е назначен попечител по реда на Семейния кодекс на основание чл. 25, ал.1 от ЗУБ.

Съгласно чл. 25, ал.5 от същия закон, когато не е назначен попечител, непридруженото непълнолетно лице се представлява в производството от органа по чл. 15, ал.7 от Закона за закрила на детето - т.е. от дирекция «Социално подпомагане».

В хода на административното производство жалбоподателят е бил представляван от орган при Дирекция «Социално подпомагане» -С. град, съобразно териториалната й компетентност, обхващаща седалището на ТЦ-с.П., където е бил настанен жалбоподателя. Назначените с изрична заповед № РД/01/73/12.04.2013 г. социален работник И. Р., и впоследствие Т. П. определена със заповед № ЗД-РД09/75/12.06.2013г. в хода на административното производство, са представлявали жалбоподателя.

По фактите съдът установи следното:

Обжалваното Решение № 1232 /08.08.2013 г. на председателя на Д., е постановено по молба с вх. №ЛМ-5423 от 20.03.2013г., на Дирекция Миграция, СДВНЧ-Любимец и молба с вх.№ 1380 от 11.04.2013г. на ТЦ-с.П., на която дата чужденецът е регистриран, с което решение в производство по общия ред по чл. 68 и следващите от ЗУБ, е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т.4 ЗУБ, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от същия закон.

По подадената молба за закрила от жалбоподателя, с Решение № ДП 738/24.04.2013 г., с което на основание чл. 67в, т.1 от ЗУБ вр. чл. 6 от Регламент (ЕО)№ 343 /2003 г. е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на жалбоподателя. Както се посочи, в хода на административното производство жалбоподателят е представляван от социален работник.

Изискано е и становище на Д., по което с писмо от 30.05.2013 г. (л.33 от делото) е отговорено, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по разглеждане на искането за закрила по общия ред е образувано въз основа на докладна записка от 07.05.2013 г. След образуване на производството за разглеждане на молбата за закрила съгласно становище от 10.07.2013 г. на главен експерт при РПЦ-С., след преценка на събраните доказателства е отправено предложение до председателя на Държавната агенция за бежанците да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

За да постанови обжалваното решение, органът се е позовал на справки с вх. №

210420.04.2012 г. и вх.№ 01-2835 от 15.04.2013г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“ за актуалната обстановка в страната.

По фактите, относими към преценката по същество на молбата за закрила, на проведените интервюта, жалбоподателят е заявил следното:

Жалбоподателят е пристигнал нелегално в РБългария на 02.03.2013г. При провеждане на интервюта в присъствие на социален работник е заявил, че на пет години е напуснал М. и е заминал при вуйчо си в Г.. Причина за това била, че родителите му нямали средства да го образуват. Вуйчо му търгувал с добитък. Един ден се върнал с кръв по главата. Според молителя вуйчо му бил убит по-късно от лоши хора, но не знае точно кога е станало това. Напуснал Г. от страх да не го последва същата съдба и тръгнал към М.. Не знаел, че по това време там има война. Когато пристигнал видял, че селото му е унищожено. Не открил никого от семейството си. След няколко дни се качил на камион и заминал за Н.. От там се прехвърлил с друг камион в Б., а после заедно с един арабин отишъл до границата с И.. От там пеша стигнал Л. от където нелегално пристигнал в Турция. Не е членувал в политически партии, не е имал проблеми с властите, не е арестуван и осъждан. Според административния орган жалбоподателят е живял в М. само пет години, а в Г. при вуйчо си 12 години. През 2011г. завършил прогимназия и прекъснал. Самият молител е заявил пред интервюиращите органи, че целият му съзнателен живот е преминал в Г., поради което и съгласно чл.75, ал.2, изр. първо от ЗУБ за И. Д. са преценени относими факти, свързани с личното му положение с трета държава, в която е пребивавал-Г..

Въз основа на заявеното от жалбоподателя в мотивите на обжалваното решение е направен извод, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец по следните съображения: общата обстановка в Г. не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г. В тази връзка заявените от молителя условия на живот не са основания за предоставяне на закрила тъй като не е бил политически ангажиран и не е направел твърдения за преследване във връзка с етническата или религиозната му принадлежност, спрямо него не било осъществено преследване.

Направен е извод, че жалбоподателят не е обосновал страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и спрямо него не е налице преследване по смисъла на ал. 4 от същата разпоредба.

Органът е приел, че спрямо жалбоподателя няма реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал.1 от ЗУБ, чичото не бил субект по смисъла на ал.2 от същата разпоредба, тези предпоставки не се установявали, тъй като не са направени твърдения от негова страна за наличие на факти, които поставяли животът му в опасност.

Относно общата обстановка в Г. на основание на цитираните справки на дирекцията, е прието, че липсва въоръжен конфликт. От информацията в тях става ясно, че типът управление е конституционна демокрация със силна президентска власт. Опозиционните партии развиват свободно своята дейност и изразяват свободно възгледите си. Международната неправителствена организация Ф. Х., изготвяща ежегодни комплексни оценки за свободата на гражданите в страните по света дава за 2012г. на Република Г. оценка за опазване на човешките права -1; на гражданските свободи-2; статут на страната –свободна.

Направен извод, че не е налице основанието по чл. 9, ал.1 и 2 ЗУБ - тъй като не е направил съответни твърдения за наличието на относими факти, както и по чл. 8, ал.9

и чл. 9, ал. 6 ЗУБ - тъй като не е заявил на негов член от семейството да е предоставен статут в страната, посочените лични мотиви не могли да бъдат преценени и като такива по чл. 9, ал.8 от ЗБ.

Предвид изложеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи.

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ - председателят на Д., след образувано производство по общия ред пред този орган и на предвидени в закона основания по чл. 72, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

В това производство чужденецът е бил упътен на разбираем за него език като такова уведомяване е извършено в присъствието на преводач и не са нарушени правата на жалбоподателя в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, осигурен е преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на Д... В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото има за адресат жалбоподателя, по повод на който е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на Д. по чл. 75, ал.1 ЗУБ, спазена е предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

Не е допуснато съществено процесуално нарушение при постановяването на решението относно събирането на доказателства по чл. 58, ал.7 ЗУБ.

По твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение поради неназначаването на попечител на жалбоподателя съдът намира следното:

В Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 година относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки, са определени специални процедурни гаранции за непридружаваните непълнолетни, поради тяхната уязвимост, в която връзка основно съображение за държавите-членки следва да представляват висшите интереси на детето - съображение 14 от преамбюла на директивата.

Жалбоподателят безспорно попада в обхвата на определението за непридружен непълнолетен по чл. 2, буква "з" по смисъла на Директивата - като лице под осемнадесетгодишна възраст, което влиза на територията на държава-членка, без да е придружено от възрастен, който да отговаря за него по закон или по обичай дотогава, докато за него не започне да се грижи ефективно възрастен. Съгласно обаче чл. 2, буква "и" от Директивата, по смисъла на същата "представител" означава лице, което действа от името на организация, която представлява непридружавания непълнолетен в качеството му на законен настойник, лице, което действа от името на национална организация, натоварена с помощта за малолетни и тяхното благополучие, или друг вид представителство, определени да защитят висшите интереси на непълнолетния непридружен.

Следва да се подчертае, че нормата на директивата предвижда две равностойни форми на представителство, които не е необходимо да са кумулативно дадени. Първата - чрез длъжностно лице от национална организация, отговорна за защита на висшите интереси на детето - такава организация са Дирекциите "Социално подпомагане" по националното право, предвид предоставените правомощия на същите като орган по закрила на детето да вземат участие в процедури, в които се засягат права или интереси на дете и същото следва задължително да бъде изслушано, както следва от чл. 17, ал.1, 6 и 7 от ЗЗД, тази организация действа в качеството му на

законен настойник съгласно чл. 25, ал.5 вр. ал.1 от ЗУБ. Съгласно чл. 3, т.3 от ЗЗД е въздигнат в принцип на закрила осигуряването на най-добрия интерес на детето, съответен на "висшите интереси на детето" по Конвенцията за правата на детето, обнародвана ДВ бр. 55/1991 г.

Втората форма на представителство по директивата е обозначена най-общо като друг вид представителство, но и към тези лица има предявено изискване - да защитят висшите интереси на непълнолетния непридружен. По националното право задълженията на попечителя формално не са дефинирани като задължение за защита на висшите интереси на детето или най-добрия интерес на детето, както е предвидено по чл. 3, т.3 от ЗЗД, макар и да препращат към родителските задължения - предвид чл. 168 за задълженията на попечителя съгласно Семейния кодекс, но същите са задължени да изпълняват мерките по ЗЗД, съгласно чл. 8, ал.6 от този закон, т.е. и посочения принцип за осигуряване на най-добрия интерес на детето.

От изложеното следва, че двата вида представителство на непридружен непълнолетен по смисъла на директивата са равностойни, тъй като следва да отговорят на единствено изискване - лицата, които ги осъществяват да са отговорни за защита на висшите интереси на детето.

Съгласно чл. 25, ал.1 ЗУБ се назначава попечител на непълнолетен чужденец при условията и по реда на Семейния кодекс. Петата алинея на същата разпоредба обаче предвижда, когато такъв не е назначен, непълнолетният чужденец да се представлява в производството от органа по чл. 15, ал.7 от ЗЗД, т.е. от Дирекция "Социално подпомагане" - чрез представител, който изразява становище, а при невъзможност предоставя доклад, както следва от изречение последно на шестата алинея на същата разпоредба.

При съпоставянето на ал. 1 и 5 на чл. 25 от ЗУБ следва, че назначаването на попечител не е задължително, тъй като в този случай може да се представлява от социален работник. Разпоредбите на чл. 25, ал.1 и ал.5 от ЗУБ предвиждат последователно назначаване и на двата вида представители на непридружените непълнолетни, предвидени по директивата. Тъй като и двата вида са допустими по правото на ЕС, то не е допуснато съществено нарушение с неназначаването на попечител на жалбоподателя, тъй като не е налице изискване за кумулативност на представителството.

Посоченото правно положение не противоречи на чл. 15, ал. 5 от ЗЗД относно изискването за изслушване на детето в присъствието на родител, настойник, попечител, друго лице, което полага грижи за детето, или друг близък, когато детето познава. Жалбоподателят е непридружено непълнолетно лице, няма близки в страната и не може да бъде осигурено присъствието на лице от кръга на посочените негови близки при изслушването му по време на интервюто. Без всякакво съмнение в този случай назначаването на попечител е равностойно на назначаването на представител по чл. 25, ал.5 ЗУБ. Не може да се твърди, че имат различни интереси, тъй като и попечителят и представителят на Дирекция Социално подпомагане са обвързани от спазването на принципа за осигуряване на най-добрия интерес на детето или за защита на висшите интереси на детето по Конвенцията за правата на детето.

По тези съображения, неоснователни са доводите, че е допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателя, поради неназначаването на попечител наред с представляващия го социален работник. Допълнителен аргумент за това е правилото на чл. 17, параграф 3 от Директивата,

според който държавите-членки могат също така да се въздържат от назначаването на представител в случаите, когато непридруженият непълнолетен е на шестнадесет или повече години, освен ако не е в състояние да подаде молбата си без представител.

По твърдените от жалбоподателя основания за закрила съдът намира следното:

Съдът констатира, че органът не е изпълнил задължението си служебно да събере и изрази становище по относими към предоставянето на закрила твърдения на жалбоподателя, съответно неправилно е приетото, че изложените причини не дават основание за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, т.к. съгласно справките в Г. не е налице въоръжен конфликт и лицето не твърди да е преследвано по причини на раса, религия националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

Посоченото представлява нарушение на общите принципи на административния процес за законност и служебното начало по чл. 4 и чл. 9 АПК, относими към всички административни производства.

В обжалваното решение са изложени общи аргументи само за липса на основание по чл. 8 от ЗУБ, без да се обсъди основанието по чл. 8, ал. 4 от същия закон съобразно заявените от жалбоподателя основания за закрила-кумулятивно изискване и задължение за преценка в мотивите на решението на административния орган при отхвърляне на молбата на посоченото правно основание. Съгласно последната разпоредба, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Съобразно заявените от жалбоподателя причини да напусне страната си по произход – страх, невъзможност да посещава училище, липса на всякакви роднини органът е следвало да разгледа същите представляват ли нарушаване на негови основни права по Конвенцията за правата на детето: правото на детето на образование по чл. 28 а и по чл. 32 - правото на детето да бъде защитено от икономическа експлоатация и от извършване на каквато и да е работа, която крие опасност или може да попречи на образованието на детето или да навреди на социалното развитие на детето.

При постановяването на обжалваното решение административният орган не е съобразил правното положение на жалбоподателя към момента на постановяване на решението - непридружен непълнолетен и не е изложил съображения за защита на неговите интереси. Последното е основно изискване, относимо към съдържанието на международната закрила по правото на Съюза и по националното право - съгласно чл. 6а от Закона за убежището и бежанците, при прилагането на закона първостепенно значение имат интересите на детето. Също съгласно чл. 2, параграф 2 от Х. за основните права на Европейския съюз, "при всички действия, които се предприемат от публичните власти или частни институции по отношение на децата, висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение".

В Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, глава VI, озаглавена "Съдържание на международната закрила", член 20, озаглавен "Общи правила" параграф 1 предвижда, че директивата не накърнява правата, предвидени в Ж. конвенция, а съгласно параграф 5 - "Висш интерес на детето представлява първостепенно съображение за държавите-членки при въвеждането на разпоредбите на настоящата глава относно лицата, ненавършили пълнолетие."

Съгласно директивата за връщане Директива 2008/115/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, Член 10 от същата, озаглавен "Връщане и извеждане на непридружени малолетни или непълнолетни лица", параграф 1 изисква: "Преди да се вземе решение за

издаването на решение за връщане по отношение на непридружено малолетно или непълнолетно лице, съответните служби - различни от властите, изпълняващи връщането - предоставят съдействие, като се отчитат надлежно висшите интереси на детето.", а параграф 2 от тази разпоредба изисква: "Преди непридруженото малолетно или непълнолетно лице да бъде изведено от територията на държава-членка, органите на тази държава-членка се уверяват, че то ще бъде върнато на член на неговото семейство, на определен настойник или на подходящи приемни центрове в държавата по връщане."

Задължението да прецени спазването на изискванията по чл. 10 от тази директива безспорно е на ответника предвид задължението му по чл. 6а от ЗУБ, тъй като връщането на основание наложена принудителна административна мярка по Закона за чужденците в Република Б. - решение за извеждане по смисъла на последната директива, се изпълнява от органите на Дирекция Миграция при МВР. Ответникът в тази връзка не е преценил има ли лице в Г. лице, което да е задължено да полага грижи за жалбоподателя до навършването му на пълнолетие, в това число и на каква възраст навършва пълнолетие по правото на третата държава в която е пребивавал.

Този въпрос е поставен под съмнение, предвид семейното положение на жалбоподателя, за изясняването му е необходима специфично проучване и информация за третата държава.

Относно съдържанието на понятието висши интереси на детето, органът е следвало да има предвид, че Конвенцията за правата на детето, възплъщава като цяло четири основни принципи, съответно по чл. 2, чл. 3, чл. 6 и чл. 12 от същата, които следва задължително да се вземат предвид при преценката на висшите интереси на детето:

1. Висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата - член 3 от Конвенцията

2. Принципът за недискриминация въз основа на расата, цвета на кожата, пола, езика, религията, политическите или други възгледи, националния, етническият или социалният произход, имущественото състояние, инвалидността, рождението или друг статут на детето или на неговите родители или законни настойници - член 2 от Конвенцията

3. Държавите-страни по конвенцията признават, че всяко дете има неотменимо право на живот и осигуряват в максимално възможна степен оцеляването и развитието на детето - член 6 от Конвенцията

4. Правото на изслушване на детето по всички въпроси, отнасящи се до него, като на тях следва да се придава значение, съответстващо на възрастта и зрелостта на детето - член 12 от Конвенцията.

Посочените разпоредби от Конвенцията в най-общ план очертават и съдържанието на понятието "висши интереси на детето" съобразно заявените от жалбоподателя факти за нарушени негови права. Административният орган в мотивите на обжалваното решение е следвало да обсъди нарушаването на тези права - в каква степен е осъществено нарушаването им и съответно държавата задължена ли е да се намеси в защита на тези права съгласно чл. 19 от Конвенцията.

В чл. 75, ал. 2 от ЗУБ е въведено изискване председателят на Д. при издаването на решение в производство по общия ред да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата на произход или с трети страни. Съдът не приема, че в представената справка за страната по произход на жалбоподателя се дава отговор за положението на децата в Г. и този въпрос е останал необсъден в мотивите на обжалваното решение.

Недопустимо е в хода на съдебното производство съдът да проверява материалната законсъобразност на решението по въпроси, по които административният орган като е бил длъжен, не е изложил мотиви и формирал изводи. На съдебна проверка и контрол за законсъобразност подлежат само съдържащите се в мотивите на обжалваното решение правни и фактически съображения и формираните въз основа на тях изводи.

Поради необсъждане на въпроса за висшите интереси на жалбоподателя в качеството му на

непридружен непълнолетен в мотивите на обжалваното решение, съдът не може да прецени и спазването на принципа за забрана за връщане или експулсиране по силата на чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., въведен в българското законодателство чрез разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, както и зачитането на висшите интереси на детето по чл. 6а от ЗУБ и Конвенцията за защита на правата на детето, съгласно установеното по чл. 2, 3, 6,12, вр. 19, чл. 28 и чл. 32 от последната. Следва да се има предвид и че в хода на административното производство жалбоподателят се е представлявал от социален работник едва на проведеното второ интервю на 14.06.2013г., съгласно Заповед от 12.06.2013г. на л.30 от делото, който не е изразил становище. При това положение не може да се приеме, че при постановяване на решението от административния орган са отчетени всички факти от значение за случая, както и че въобще лицето ефективно е представлявано от социален работник.

Обстоятелствата, свързани с висшите интереси на детето следва да бъдат преценявани във всяко производство за предоставяне на статут по ЗУБ на непълнолетно лице, което изисква да бъдат изложени мотиви по този въпрос в решението по молбата за закрила - т.е. да бъдат събрани и обсъдени доказателства, относими към правата, чиито нарушаване се твърди като основание за предоставяне на закрила, съответно възникнало ли е задължение на държавата да се намеси в защита на конкретното нарушено право.

Допуснатата непълнота на мотивите на обжалваното решение поради необсъждане на относими въпроси и непълнота на доказателствата са в противоречие и с разпоредби на процедурната Директива - Директива 2005/85 ЕО на Съвета, на Съвета от 1. 12. 2005 г. относно минимални норми на процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки, във вр. с Решение на Съда на Европейските общности по дело C-133 / 2006 г. от 06. 05. 2008 г., публикувано в Официален вестник С 158 от 21. 06. 2008 г., и конкретно следните:

А) В глава Глава II, Основни принципи и гаранции, чл. 8, са въведени изисквания към разглеждане на молбите, като в пар. 2 императивно и без право на избор е залегнало изискването към държавите членки да гарантират, че решенията по молбите за убежище се вземат от решаващия орган след извършване на подходящо разглеждане, като за тази цел: а/ молбите са разгледани и решенията са взети индивидуално, обективно и безпристрастно, и б) е набавена точна и актуализирана информация от различните източници, като например Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН) по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище, и при необходимост - в страните, през които кандидатът за убежище преминава транзитно, и че такава е предоставена на служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях.

Б) Разпоредбата на чл. 9 от същата Директива, изисква гаранции, че при отхвърляне на молбата, решението следва да бъде фактически и правно мотивирано и в писмена форма.

В ЗУБ, респективно в друг приложим закон липсва въведено задължение, съобразно което молителят трябва да обоснове своята молба, т.е. да представи всички доказателства за твърденията си. Приложимо е служебното начало по чл. 9 от АПК при събирането на доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. Този принцип се съдържа и в редица разпоредби на ЗУБ, а именно: -в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗУБ се предвижда, че длъжностни лица от Д. установяват всички факти и обстоятелства в производството за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такъв статут; в чл. 30, т. 2 от ЗУБ е въведено задължение за чужденецът, търсещ закрила да предаде всички притежавани от него документи, които могат да послужат за установяване на самоличността и гражданството му, както и начина на придвижване и влизане в Република Б., а в т. 8 от същия текст - да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица, но не и задължението да представи всички доказателства за твърденията си, представляващи основания по чл. чл. 8 и 9 от същия закон за предоставяне на статут на

бежанец и хуманитарен статут.

Приложим в производството по общия ред е и чл. 7 от АПК - принцип на истинност, който въвежда задължение за основаване на административното решение на действителните факти от значение за случая, като прецени всички относими факти и доводи, а действителността им се установява по реда и със средствата на този кодекс. В тази връзка съдът отбелязва спецификата на установяваните факти и обстоятелства - на територията на друга държава, за което се съдържат специални разпоредби в Директива 2005/85 ЕО на Съвета - чл. 22.

Следователно, задължителни са изисквания за мотивираност от правна и фактическа страна на решението, за съвместно изясняване с кандидата на всички обстоятелства и събиране на доказателства от административния орган, за преценката на всички относими факти и обстоятелства, както и за сигурността на страната на произход към момента на вземане на решението, изискването за информираност за обстановката в тази страна на органите, които вземат решение, като всички тези обстоятелства се преценяват към момента на постановяване на решението.

Изложеното обосновава извод за необоснованост на приетото от ответника, че молбата на жалбоподателя се основава само на факти, извън приложното поле на ЗУБ, а поради необсъждането на относими такива, изрично предявени като основание на искането, съдът не може да прецени съответствие с чл. 8 и чл. 9 от същия закон на решението.

При така установеното от фактическа и правна страна, съдът намира че са допуснати съществени процесуални нарушения, поради неизпълнение на задълженията на административния орган да събере служебно и оцени всички относими доказателства, при постановяване на решението, при липса преценка за нарушаване на правата на жалбоподателя, представляващо предвидено основание за предоставяне на закрила.

Допуснатото нарушение е съществено, тъй като посочените изисквания са императивни, задълженията за спазването им произтичат и от правото на Европейския съюз, с оглед на което е налице основанието по чл. 146, т. 3 АПК за незаконосъобразност на обжалваното решение.

На основание чл. 90, ал. 2 от ЗУБ съдът следва да върне преписката на административния орган за постановяване на ново решение по молбата на жалбоподателя за закрила.

Водим от изложеното и на основание чл. 85, ал. 2 от ЗУБ, Административен съд София - град, 46-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №1232 от 08.08.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет по жалба на И. Д., гражданин на М., [дата на раждане] , непридружен непълнолетен.

ВРЪЩА административната преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за постановяване на ново решение по молбата за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на И. Д. гражданин на М.. - молба с вх. № ЛМ-5423 от 20.03.2013г. на Дирекция "Миграция" и молба с вх. № 1380 / 11.04. 2012 г. на ТЦ-с.П., като съобрази правното положение на жалбоподателя на непридружено непълнолетно лице към момента на подаването им и изложените в мотивите на съдебното решение съображения по тълкуването и прилагането на закона, задължителни за административния орган.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

